

PE CALEA GRIVIȚEI

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

— Și cum s-a terminat, meșters, lupta
greviștilor din '33 ?
— Iată cum !

urzica

ZI DE FEBRUARIE ÎN GARA DE NORD

*Peronul gării e un amplu cînt
De tineresc entuziasm, de glasuri.
E ger și bate-o aripă de vînt
Și ninge peste linii, cu popasuri.*

*Vacanță studențească! Minunate
Sînt zilele în tabere, pe munți!
Păduri de schiuri legănate-n spate
Și floare de lumină peste frunzi...*

*Sosește-acum, — în bucuria noastră —
Ca să-și conducă fiul, azi turist,
Un bătrînel în uniformă-albastră
Și cu chipiu modest de ceferist.*

*Lucește viu privirea-i ca văpaia,
Dar taina și-o ascunde cu tărie:
În trenul ce ne duce la Sinaia
El a cerut mecanic prim să fie.*

*E-un vis demult, pe care ceferistul
L-a plămădit în vremuri de nevoi
Cînd pe tribuna grevei, comunistul
Luptase ne-nfricat și pentru noi.*

*Locomotiva lunecă mlădie.
Spre minunate bucurii, pornim...
Și poate că mecanicul nu știe
Că fiecare-n gînd, ti mulțumim!*

RODICA T. FLOREA

T.A.P.L. Brașov dispune din 1961 de o mașină de spălat vase, care a costat 42 000 lei și pe care n-a folosit-o pînă aproape de sfîrșitul anului 1962.

Desen de V. CRIVĂȚ

— Dar mașina aia nouă de spălat vase de ce o ținem degeaba?
— Ba nu-i degeaba, că am dat 42 de mil pe ea!

Prin munca și la îndemnul deputaților, în multe din satele noastre, țărani muncitori au prestat numeroase ore de muncă patriotică la transportul și instalarea stîlpilor pentru lumină electrică.

DEPUTATUL: — Iată, tovarăși, din discuția noastră a ieșit... lumină!!!

Desen de V. VASILIU

CREAȚIA

S-a citit piesa. Toată lumea e mulțumită. Rolurile sînt autentice, prin dialoguri adie o undă de poezie și ori de cîte ori amnarul indignării autorului lovește în capul de cremene al unui personaj negativ, scapără spirite.

În penumbra scenei se află totuși un melancolic: Rică. Acestui june simpatic cu figura obeză, care-și face din fiecare rolșor — fie popă sau fochist, grădinar sau saltimbanc — mica sa apariție personală, rolul de față nu-i place.

— E un bețiv, da?
— Un bețiv, da. Dar ce fel de bețiv?

Și regizorul îi explică pe îndelete că omul cu pricina bea pentru că a trăit o dramă cutremurătoare.

— Are un fel de filozofie a lui — se alătură și autorul. O filozofie căptușită cu amărăciune, decantînd felurite angoase acumulate într-o existență precară.

Rică mimează evaziv că ar fi înțeles. Dar pe chipul său buclat frămîntarea stăruie ca ceața dimineații la ferestre. Vedeți? Bețivul tace o jumătate de oră și după aceea rostește doar două replici. Cum să-l faci filozof în două replici?...

...Treii săptămîni Rică a creat, adică și-a răsucit mîntea în fel

și chip ca să stoarcă o interpretare personală care să-l scoată în evidență, să-l arate publicului pe el, numai pe el, iar în scena guroasă din cîrciumă să caie brusc, pe dînsul, cel mai luminos reflector.

Și-a îndeplinit rolul corect pe la premieră. În repetiții s-a arătat silitor și cuminte. Iși spunea două replici și apoi somna într-un fotoliu.

În seara premierei s-a ridicat de pe scaunul unde fusese stăpînit și a început să umble prin mesele din cîrciumă, lovind toată înțîlnea în cale. Publicul, surprins, a rîs. Din culise, regizorul îl privea uluit!

— A înnebunit! Distruge piesa! Autorul, care se afla în lojă, s-a aplecat binișor spre public, ca să-l acopere balustrada și a înghițit două antinevrals fără apă.

Rică a primit un avertisment făcut din nou slalomul prin mese, de astădată bodogănit înjurînd printre dinți pe unul care încerca să-l rețină rîs iar spectatorii, au rîs mînt și vreo doi dintre figuranți. Rică i s-a reținut o zi din sal Amendă.

Deputatii mobilizează pe cetățeni, antrenându-i la construcția de școli.

— Pentru ce l-ai spus deputatului, „coleg” ??
— Pentru că am făcut școala împreună.

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Vai, ce flori frumoase! De unde le ai?
— De la o întâlnire, mămico... cu alegătorii!...

Desen de T. PALL

Desen de GROSU MIHAI

— Asta s-a NĂSCUT din inițiativa deputatului nostru.

L V I R I C Ă

de VALENTIN SILVESTRU

— Nu-i nimic — a zis — îmi scot pîrleala de la televiziune. Principalul e să-mi fac eu creația mea.

După o lună, în prima localitate de turneu unde poposise teatrul, a apărut în scenă în costum țigănesc, cu șalvari de catifea și pălărie verde, vînătoarească, de sub care se revărsau îmbelșugate pletele negre. În scenă a fost un moment de stupeoare. Cîțiva spectatori s-au distrat de apariția insolită și au aplaudat. Conducerea turneului l-a amenințat că-l trimite acasă și a propus o ședință sindicală specială.

— N-o să puteți juca fără mine — a declarat rece Rică. Îmbogățesc mereu rolul și cînd colo, sînt criticat. Mă mir. Mă mir mult!

Peste alte două săptămîni, într-o localitate mică de pe itinerar a nimerit, fără veste, autorul. Venise ca reporter, trimis al unei gazete literare. A intrat incognito la spectacol, a privit, a privit, a ascultat și la una din scene s-a auzit în tăcerea sălii o bufnitură seacă: căzuse leșinat de pe scaun.

Era momentul în care Rică își făcea mica sa apariție în bodegă. Pe scenă se ivise un vagabond bizar, un fel de rege al cerșeto-

rilor, cu pantaloni strîmți pînă la glezne, un joben găurit, o cîrjă subțire pe braț, o fostă redingotă pătată de ulei și un lornion atîrnat de o sfoară albă. În picioare, un șoson descheiat și un bocanc pentru ascensiuni. Se așezase la masă și ceruse de băut. Dăduse peste cap, cu talent de virtuos, o sticlă de un litru.. Se apropiase de mijlocul scenei ca să intre bine în reflector, ridicase amenințător cîrja strigînd cavernos: „Mie-mi trebuie inteligență și disciplină”. Apoi, cu un gest neașteptat, trase de cureaua putredă cu care era încins. Aceasta se rupse și pantalonii alunecară spre podea, lăsîndu-l pe preopinat într-o foarte originală pereche de indispensabile din mătase roz.

Rică a fost rechemat telefonic. În locul lui a intrat în rol, peste noapte, un mașinist.

La București se plînsese colegilor:

— Mă sapă. Totdeauna e cineva care mă sapă. Cum inventezi ceva mai deosebit, cum te lovește toți cu parul invidiei în cap. Să fiu al naibii dacă n-o să joc de-acum încolo plat, plat, plat! Nici să nu fiu observat...

Asta se va întîmpla însă peste o lună. Fiindcă deocamdată e suspendat...

NICOLAE TATOMIR

Fabule
minimale

BERBECUL

Intîlnii un lup în cale.
Da-l lăsați s-o ia la vale...
Ierbător cum sînt, cu coarne,
Ce să fac cu-atîta carne?

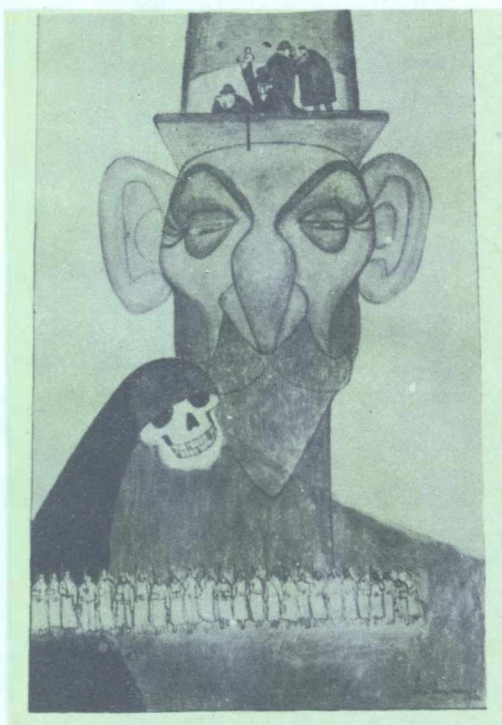
PĂUNUL

Mi-i slută vocea, searbădă cîntarea?
Așa vreau eu să-mi fie apanajul.
Nu cînt frumos așa cum mi-i penajul
Din milă pentru ea, privighetoarea...

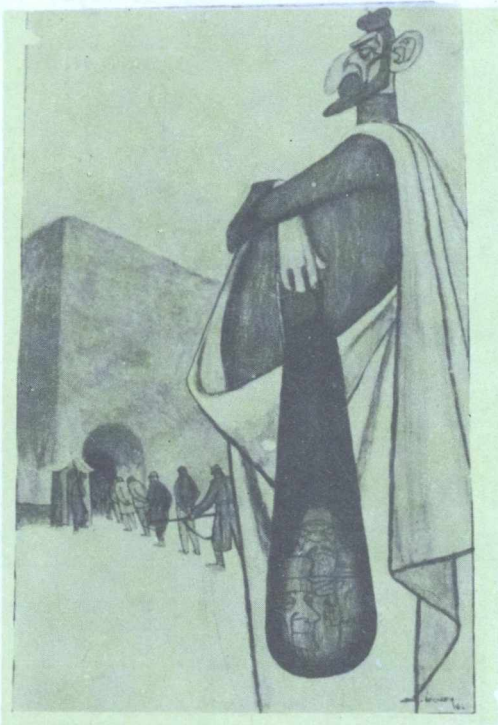
MĂGARUL

Ziceți voi că nu-i prea-prea
Răgetu-mi cu i-ha-ha?
După voi, urechea mică
Nu se-nșeală, vaszică,
Iar urechea-mi muzicală
Mare cit un snop, se-nșeală?!

D. NEGREA

Pentru „Neam“ la arme!

El se îngrijea de toate

Regele aducea cu el un șir întreg de „libertăți“.

DIN CICLUL „UNA BOAGĂNĂ“

SUS PE DEAL, PE LA CETATE...

Cocoțată sus pe un deal, din depărtare clădirea pare o cetate, bine apărată, datorită inaccesibilității ei. Din punct de vedere strategic, nu se putea alege o poziție mai bună. Cetatea străjuește întreaga cîmpie a Careiului.

Înaintînd cu pași leneși spre ea, gîndul mă pîoartă cu sute de ani în urmă, cînd sub zidurile crenelate ale acestei cetăți, nobili cavaleri se apărau de vrăjmași. Și mă apropii... De la poale, urcă spre cetate, anevoie, o cireadă de vite. Sînt, desigur, animalele încărcate cu hrană, cu săgeți, cu arcuri, cu băutură și scuturi pentru războinicii din spatele zidurilor...

La naiba! Visez? Ce scuturi, care săgeți? Ne aflăm doar în secolul rachetelor. Și totuși vitele urcă greoi spre bătrîna cetate. Opresc un sătean de prin partea locului:

— Bade, cetatea de colo, din virful dealului, ce nume poartă?

— Grajduri!

— Cetatea Grajduri? Parc-am auzit eu despre ea. Mai veche decît Cetatea Neamțului?

— Mai nouă.

— S-au dat lupte aici?

— S-au dat.

— Cu turcii?

— Cu serviciul de construcții!

— Au vrut s-o dărîme?

— Au vrut s-o construiască.

— Nu înțeleg!

— Nici noi n-am înțeles! Ce rost are să construiești un complex de grajduri

colo sus, pe deal, cînd firesc e să-l construiești colo jos, în cîmpie.

— Tot nu pricep, bade! Colo sus în grajduri, sînt vite?

— Nu. Vite sînt colo jos, la poale, că doar nu-s proaste, cit or fi ele de vite, toată ziua bună-ziua să facă naveta sus-jos, jos-sus, sus-jos...

— Strategic însă, clădirea are o așezare perfectă.

— Asta așa-i. Cei de la G.A.S. Carei au și propus de altfel serviciului de construcții al Trustului regional GOSTAT Maramureș să reprofileze grajdurile și să le transforme în cetate. Noi însă n-avem ce face cu cetatea asta, deoarece creștem vaci de lapte și nu vaci alpiniste. Cum să transporti ditamai vite sus pe deal, în grajduri?

— Dar cum s-a-ntîmplat, bădiță, de a ajuns complexul în virful deal?

— Mde, ai de la trust au primit un proiect tip. Fără să-l mai cerceteze, fără să-l adapteze la specificul regiunii, au expediat proiectul mai departe, fără

măcar să se documenteze la fața locului... Eu cred că Sinan Pașa, cu asemenea proiecțanți ca cei de la GOSTAT Maramureș, nu minca bătaie. Îi durau aștia o cetate sub pod, clasa-ntii.

— Și urmarea?

— Urmarea costă 100 000 de lei. Se preface dealul în șes. Se excavează 30 000 m.c. de pămînt, ca vitele să poată pătrunde în cetate.

— Și vitele știu treaba asta?

— Da' ce, sîntem nebuni să le spunem? Ne facem de ris! Le-am mințit că le construim o pirtie pentru schi...

— Păi vitele fac schi?

— Dacă fac alpinism, de ce n-ar face și schi?

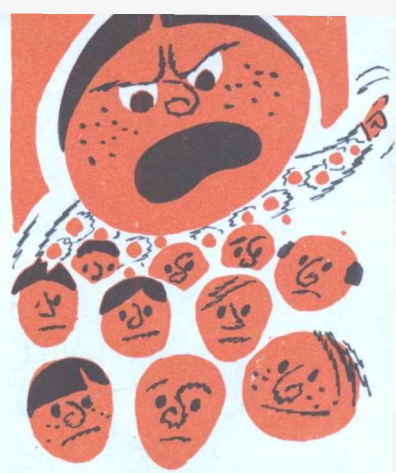
— Are cine să le antreneze?

— Are! Cei de la trust. Dacă nu le construiesc grajduri cum se cuvine, măcar să le fie de folos pe linie sportivă...

AL. VIANU

NU M-AMESTEC!

În fața tribunalului apar doi împriținați. Sint ulmilor de tineri, sănătoși și frumoși. Au aerul unor pisoi speriați de joaca lor. Din cînd în cînd își aruncă unul altuia priviri ascunse, zîmbind și roșind pînă-n vîrfurile urechilor.

Între primul martor — administratorul imobilului unde împriținații locuiesc împreună cu mama soțului reclamant.

— Cunoașteți părțile? începe președintele calm.

— Îi cunosc bine pe amîndoi.

— De unde îi cunoașteți?

— Păi, să vedeți... Eu sint administratorul blocului și, uneori, mai fac cîte o tablă cu Georgică.

— De ce nu se înțeleg?

Martorul pare contrariat.

— Cine nu se înțelege?

— Ei, soții — îl lămurește președintele.

— Ei, soții? repetă martorul mecanic și pare să se dumirească. Apoi răspunde cu convingere: „Eu știu că se înțelege foarte bine, tovarășe președinte... Cine a mai scornit-o și pe-asta?”

— Atunci de ce vor să divorțeze?

Martorul se întoarce către cei doi tineri și, făcînd abstracție de tribunal, îi întreabă cu seriozitate:

— De ce divorțați, măi copii?!

Tinerii chicotesc înăbușit. În sală se produce rumoare. Președintele este lămurit, totuși adresează martorului încă o întrebare.

— Altceva mai știți?

— Nu mai știu și nici nu mai înțeleg nimic!

— Semnează depoziția.

Omul se îndreaptă, de-a-ndăratelea, către masa secretarului, privind muștrător spre cei doi tineri. Trecînd în sală, le suflă la ureche, încît să audă și președintele:

— Fiți cuminți, măi copii, ce dracu'!

Președintele răsfoiește dosarul. Ajunșind la motivele de divorț, zîmbește.

— Să între al doilea martor!

După convenita strigare a aprodului, în sală pătrunde ca un taifun o femeie voinică care, parcă înotînd, își face loc cu brutalitate prin mulțime. În mersul ei vijelios ar trece dincolo, în birouri, dacă n-ar avea stavilă masa înaltă a tribunalului.

— Eu sint Ionescu Maria și știu tot, tot... Tovarășe președin-

te, să vedeți... Nu se mai poate. Gata, s-a terminat... Am zis!

Surprins, ca de-o avalanșă, președintele pare că se apără:

— Las-o mai încet, tovarășă martoră. Mai întii dă-te mata cițiva pași mai înapoi... Așa. Și acum, răspunde numai la ce te întrebăm noi.

— Dar să mă întrebați de toate, că eu știu tot. Nu mai merge... Gatal!

— Cum te numești? întreabă președintele calm.

— Păi, nu spusei!? Sint martora Ionescu Maria, mama băiatului, și am venit să vă spun că...

— Ce vîrstă ai? o întrerupe președintele din nou.

— 'Mm... Să tot am vreo cincizeci.

— Căsătorită?

— Am fost, dar l-am lăsat, că era netrebnic... și unde mai pui că stăteam și cu maică-sa, care s-amesteca, baba dracului, în toate, de m-a otrăvit, nu alta...

— Ocupația?

— Casnică... Căsnesc în casa lui fiu-miu, că'mneaei... — arată cu capul spre soția pîrită, fulgerînd-o cu privirea.

— De ce vor tinerii să divorțeze?

— Nu se mai înțeleg... A încercat el, băiatul, fel și chip, dar nu mai merge...

— De cît timp sint căsătoriți?

— Apăi să tot fie vreo zece luni...

În sală se aud șoapte. Președintele privește mirat spre martora, care dă un nou atac.

— Eu i-am spus lui Georgică: „Măi băiatule, nu face asta de ține. Tu ești băiat subțire, de, strungar de precizie... Ea abia umblă la seral... Fă ce știi, eu una nu m-amestec!”

Președintele devine mai atent. Asesorii ciulesc urechile și privesc spre martoră ca la un obiect curios.

— Și ce mai știi despre viața soților?

— Să vedeți: Vine Georgică seara, obosit din tura de după amiază. „Mă duc, mamă, s-o iau pe Florica de la seral.” Eu zic: „Lasă, maică, ești obosit, ce să te surmenezi atîta? Viné ea și singură, că doară n-o mîncă-o lupu'! Ce-i atîta dezmiardare?...” Și vine Florica de la seral și începe: „De ce n-ai venit, Georgică, să mă iei?” Zice Georgică: „A zis mama că prea te dezmiard.” Și să vedeți probă de

scandal ce iese. Dar eu, cum vă spusei, nu m-amestec, că zice 'mneaei că-s soacră poamă acră.

Tribunalul este lămurit, președintele însă mai vrea unele amănunte.

— Dar el, Georgică, ce face cu leafa? O aduce toată acasă?

— O aduce, sigur c-o aduce, și mi-o dă mie... C-așa am hotărît: eu țin banii!... Și de asta-i scandal! Că vă spusei eu că nu mai merge!

Președintele dă semne de plictiseală. Martora însă nu-i dă pace.

— Stați, să mai vedeți una: Într-o zi zice 'mneaei: „Georgică, să-mi fac și eu o rochiță, că asta s-a cam lustruit.” — „Să-ți faci, păpușico...” C-așa o păpușeste mereu... Eu, de, ca mamă: „Ce rochiță, Georgică, dragu' mamii, nu vezi că rochia-i ca nouă?! Ia-ți mai bine și tu un ștrenzitor de ăla de-l pui de git, să-ți cînte pe stradă...” Ce, n-am zis bine, tovarășe președinte? Și, cu toate astea, să vezi scandal ce-a ieșit. Dar eu, ca mamă iubitoare ce sint, am zis: „Nu m-amestec. Treaba voastră...” Și tot îmi zice 'mneaei, soacră, soacră... — ... Poamă acră! completează președintele automat. Apoi, plictisit, către martoră: „Și ce crezi dumneata, mai pot trăi soții împreună?”

Respectiva se repede cu verdictul:

— Imposibil, am zis! Nu mai e de trăit!... Și apoi, m-am și gîndit: șade la noi în bloc o normatoare, blindă, blondă, scumpică, mîncă-o-ar mama, ca o pisicuță... De cînd a ieșit din școala de calificare și au dat-o pe șantier mi se scurg ochii după ea. De, 900 de lei leafă, 300 primă — 1200 de lei pe lună... „Georgică, n-o scăpa, că se duce!”, am zis eu. Dar și-ai găsit, copiii s-asculte de părinți! „Eu o iubesc pe Florica, mamă. Lasă tu, nu te-amesteca!” Și, ați văzut și dv., nu m-amestec.

Cu greu a înțeles martora Ionescu Maria că depoziția s-a terminat. A luat loc în fundul sălii, de unde țintește cu privirea pe președinte. Este sigură că l-a convins că singura soluție pentru fericirea lui Georgică este să-i redea libertatea.

— Dumneata? ce ai de spus? întreabă președintele pe femeia — aproape copilă — din fața sa. Ceri să faci proba cu martori?

Pîrita pare că se deșteaptă dintr-o visare.

— Ce probă să mai fac?! N-ați văzut dumneavoastră destule probe pînă acum? Și apoi eu sint de acord cu divorțul... numai dacă m-ați putea divorța de mama-soacră, că poate atunci n-are să se mai amestece.

Președintele zîmbește. În sală, șoaptele se intensifică — dovadă că publicul a participat activ la dezbateri.

— Dumneata ce ceri? este întrebat reclamantul.

Georgică se fisticește. O caută cu ochii pe maică-sa. Negăsînd-o, roșește tot și bilblie fără legătură:

— Eu? Ce cer?... Ce să cer?... Eu cer... ce-a cerut și mama.

Aruncă din nou o privire disperată spre public. Simte că tot amestecul acela de oameni se învîrte în capul lui. Salvarea îi vine din fundul sălii, printr-un țipăt ascuțit:

— Di-vor-țul, Georgică!

Reclamantul își revine și reușește să articuleze stîns:

— Divorțul, tovarășe președinte.

Sala explodează de rîs. Președintele, calm, se apleacă spre cei doi asessori și le șoptește ceva. Aceștia zîmbesc aprobativ. Apoi, vocea gravă, dar caldă, a președintelui, produce efectul unui oracol.

— Tribunalul, față de probele administrate, consideră că nu este cazul să... se amestece în viața acestor tineri și hotărăște: respinge acțiunea de divorț a reclamantului ca neîntemeiată. Apoi, confidențial, către cei doi tineri uluiți: „Fiți cuminți, măi copii, ce dracu'!”

Soluția tribunalului a stîrnit un val zgomotos de satisfacție. Oamenii se îndreaptă spre ieșire, comentînd. Cei doi tineri își fac loc prin mulțime, ținîndu-se de mîna. Din fundul sălii, vocea stridentă a martorei Ionescu Maria oprește pentru o clipă fluxul de oameni.

— Nu m-amestec, dar nu-i drept, și fac recurs!...

MIRCEA FULGER

D E S C Î N T E C

Fugi arătare, supărare,
Cu nas și zuluș,
Uf, uf, uf,
De ești stafie
Ce cauți în lumea vie,
De ești năluca,
Duhul rău în cale să nu mi te-aducă,
Că eu-s fecior de-nsurat,
Nu de speriat și de-afumat...
Dispari tu, năluca,
Cu păr tip perucă!
Fugi arătare, înșelătoare,
Cu pletele guguman,

Adunate ca un bostan,
Cu capul paiată,
Lăiață,
Să pară fișneață!
Piei arătare, înfiorătoare,
Care semeni cu oile
Cînd dau ploile,
Piei că ai ițos sau lingoare,
Și mor de indignare
Și-ar fi păcat,
Că-s ne-nsurat!

Apucătură de streche,
Pe frunte paparudă,

Să crăpați de ciudă
De cîte născocesc
Cele ce se pocesc
Cu coadă de veveriță,
De minz, de cal,
Răsucită elicoidal
Pe agrafe, în chip de sarmale,
Baclavale,
Ruladă cu pomadă,
Cîrlionțat, bretonat,
Apă, c-am țesinat!

G. ȘERBAN

mici unități comerciale închid cu multă ușurință magazinele în timpul programului...

— Ai trecut pe la colț să vezi ce vin are?
— Scria pe ușă: „Vin de regiune”, „Vin Odobești” și... „Vin imediat”!...

EPIGRAME • EPIGRAME • EPIGRAME •

Unuia care nu merge în pas cu colectivul la locul său de muncă:

Toți fac cinste muncii-aii
În sector, băieți și fete.
Numai el după servicii
Face cinste... prin bufete!

Niki D. Păcală

Unui fotbalist:

Cînd se-ntoarce-acasă-n zori
Plin de chef, de multe ori
Iar îl urmărește soaria —
Căci nu nimerește... poarta.

Caragea Florin
Constanța

Unor poeți care mai scriu și poezii ermetice

După ce vă iscăliți
Deși știm că vă grăbiți,
Nu uitați, lăsați și cheia
Ca să descuiem... ideea.

Dumitru Grigoras
Iași

În legătură cu noile urcări de prețuri din Turcia.

E-un adevăr desprins din viață,
Verificat de turc, săracul:
Cînd prețurile cresc pe piață
Se micșorează-n schimb...
stomacul!

A. C.

DIALOG

— Ce-nseamnă „abstracționist“?
— Hm, întrebarea e deșartă!
Unul ce face, ca artist,
Abstracție de artă.

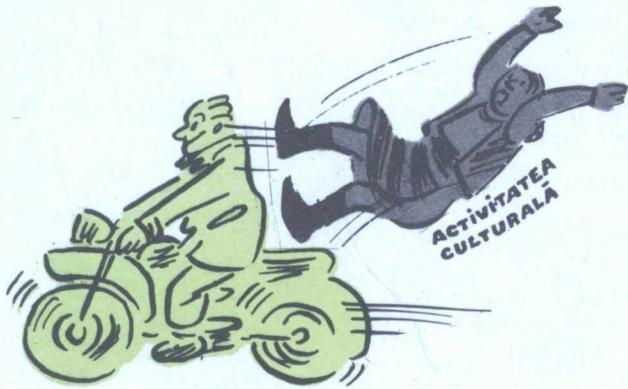
Gh. Nicolau
București

EPITAFURI

Epitaf unui motociclist

Și-a încălecat pe-o șa...
Și a terminat-o așa.

Directorul Oană Iov se plimbă toată ziua cu motocicleta, neglijând activitatea culturală a Casei raionale de cultură din Tg. Lăpuș.

FĂRĂ CUVINTE

Desen de A. PAVEN

Pufița, cățelușa lui Mamița,
O clipă nu i-ar sta în loc gurița.
Indiferent că are sau nu are
Motive să arate supărare,
Atunci, cînd nici măcar nu-ți dă prin gînd
Se manifestă zgomotos, lătrînd.
Contrariat, de asemeni caracter
Bătrînul Hector, cîine auster,
Pe un maidan o acostă adhoc:
— Să știi, Pufișo, că-s pe tine foc!
Mă deranjezi cu vocea-ți distonantă,
Că latrî toată ziua ca o toantă.
N-ai nici un pic de demnitate-n tine!

Despre trufandale

Conferință pe care, din prudență, conferențiarul preferă să o prezinte în scris.

De fapt, prezenta conferință este absolut inutilă, deoarece fiecare din dumneavoastră știe exact ce este o trufanda. Iar cine nu știe, n-are decît să se uite în dicționar, unde se găsește următoarea definiție științifică și oficială:

„Trufanda... orice produs alimentar pus în comerț pentru prima oară în cursul unui an.”
Și cu asta basta.

Dar, oricît de basta ar fi, dacă există conferențiar, conferința tot se ține. În plus, asemenea conferință prin corespondență se ține pentru prima oară anul acesta, așa că este și ea o trufanda.

Cele mai multe trufandale se simt în largul lor în cel mai fru-

mos dintre anotimpuri: primăvara. Anotimpul amorului și al trufandalelor. Cum se despică mugurii pomilor, năvălesc amorezații perechi în parc și ridică în lăzi la Aprozar. Cu asta, gheața s-a spart. Acasă, nepotul mai mare, studentul, întîrzie seara, iar la prînz supă miroase a mărar și pătrunjel. Felul doi se transformă într-un permanent meniu-trufanda: luni — purcel cu mazăre nouă, marți — văcuță cu mazăre nouă, miercuri — găină cu mazăre nouă, joi — mazăre nouă cu frigănele, vineri — ficat cu mazăre nouă, și simbătă — mazăre rămasă de ieri. Asta, firește, se întîmplă atunci, cînd soția are bunăvoință, dar n-are imaginație.

Alte gospodine se duc la magazin și întrebă:

— Cartofi aveți?

La care vinzătorul răspunde amabil:

— Avem cartofi, dar poate preferați cartofiori noi. Știți, trufanda.

Dacă însă gospodina este cu totul lipsită de imaginație, e în stare să facă în a șaptea zi cartofiori noi cu... mazăre.

De cele mai multe ori însă nici n-ai prilejul să întrebî în magazin, pentru că lăzile îți rid din vitrină, încărcate cu mărar freș, lobodă, fasole țucără, ceapă verde și alte forme de prezentare a trufandalelor din toate anotimpurile, încît îți vine să aplauzi și să strigi:

— Bravo, Aprozar!

Complet greșit. Nici un bravo! Mazărea nu se fabrică la Aprozar așa cum se fabrică măregele la

fabrica de mărege. Iar dacă vitrina e doldora de mazăre înseamnă că orașul e jur împrejur doldora de cîmpii, care sînt doldora de oameni harnici, care sînt doldora de grija pentru aprovizionarea orașului cu legume timpurii, de care e doldora vitrina de la Aprozar.

Se întîmplă uneori și altfel. Luna mai a sosit, mugurii s-au spart, iar în vitrina mare de la Aprozar, îți zîmbesc îmbietoare zece lăzi cu prune uscate. Deasupra lor, un anunț și mai îmbietor:

„A sosit halva!”

Întrebi într-o doară:

— Mazăre v-a venit?

— Nu, dar au sosit niște morcovi de astă-toamnă.

Acasă servești: luni — conserve la cutie, marți — conserve la borcan, miercuri — conserve din butoi, joi — ghiveci din conserve. În fiecare zi ai, ca desert, compot de prune uscate.

— Știu! — va zice o voce din public, care la conferința prin corespondență se aude, ce-i drept mai greu — Știu. În jurul acestui oraș nu se găsește nici o cîmpie.

În jurul acestui oraș sînt cîmpii multe, mănoase și fru-

Epitaf unui vecin scandalagiu

*Îi mulțumim frumos lui nea Axinte
Că-n fine s-a culcat și e cuminte
Nici nu visam la un așa noroc.
Un grup de locatari din bloc*

Plugaru Liviu
student

Epitaf șovăitorului:

*Dacă cineva i-ar zice
Că-i dă viață și avânt,
Ș-ar codi să se ridice:
Ar rămâne în mormint.*

C. Florin

Epitaf unui bețiv

*Îl recunoști după destin:
De groapă i-a crescut... pelin.*

C. M.

Distratul, la moartea
unui amic

*Rosti cu stimă și durere
Un călduros: La revedere!*

Unui uituc

*Cu slăbiciunea dumisale,
O fi uitat să se mai... scoale!*

Aurel Codreanu

Epitaf unui fondist

*Degeaba-l căutați la suprafață,
S-a dus alergătorul dintre noi.
El mii de metri-a-nghișit în viață
Dar azi se mulțumește doar cu doi.*

Titi Gheorghiu
Vaslui

DISTIHURI

Cu privire la o piesă
de teatru

*E-o piesă cam paradoxală
Eroii sint acei din sală.*

Unor boxeri necombativi

*Cind ei sint față-n față puși,
parcă boxează cu mânuși.*

C. Mircea

lui Mamița

*Ne compromiți tot neamul... Iar pe mine,
Mă enervezi, cind toată ziua
O ții într-un lătrat pentru nimica.
...Apostrofată asifel de dulău
Jăorița a răspuns jignită rău:
— Eu nu-ți permit, dulău bătrîn și prost,
Să-mi faci o teorie fără rost!
Și ce dacă nu-mi stă deloc gurița?
Eu mă comport exact ca și... Mamița.*

PS:

*Dulăul o să-i scuture blănița
Și poate-o să se-astîmpere Pufița...
Dar ce se fac vecinii cu... Mamița?*

ION RUȘ

moase, imbiitoare și roditoare,
semădate toate cu... pepeni. În
august, va geme piața cu tru-
fanda de acest fel. Pepeni pe
țaiate, pepeni pe ascultate, pepeni
pe pipăite, pepeni pe ciocănite,
pepeni pe bănuite, toți vor veni
să satisfacă cetățeanului dorul de
trufanda, exact ca în situația
celibatarului căruia îi pică din
senin o logodnică la vîrsta la
care altora le pică un nepoțel.

În asemenea cazuri, primăvara,
responsabilul disperat al Apro-
zarului se aprovizionează din
Oradea, dacă se găsește în Moldo-
va, sau de la Botoșani, dacă se
găsește în Banat. Cu uriașe
eforturi organizatorice, reușesc
să zîmbească în vitrină frunze
ofilite de mărar, cartofi chirciți
ca după secetă, roșii proaspete
sub formă de bulion prematur.
Bulion de roșii e în cazul cel mai
bun. În cazuri mai rele, s-a văzut
și bulion de mazăre sau de fasole
fucără.

Asta e pentru cei de la oraș
la fel de neplăcut, cum ar fi
pentru cei de la țară să nu găsești
primăvara sape și greble de
vînzare, iar la cooperativă să
citești următorul anunț:
„Au sosit lopeți pentru zăpadă!”

La care îți vine să scrii dede-
subt:

„Ce să facem, fraților, cu lope-
țile la ora asta?”

Ceea ce e o nimica toată față
de întrebarea:

„Ce ne facem, fraților, fără
legume timpurii la ora asta?”

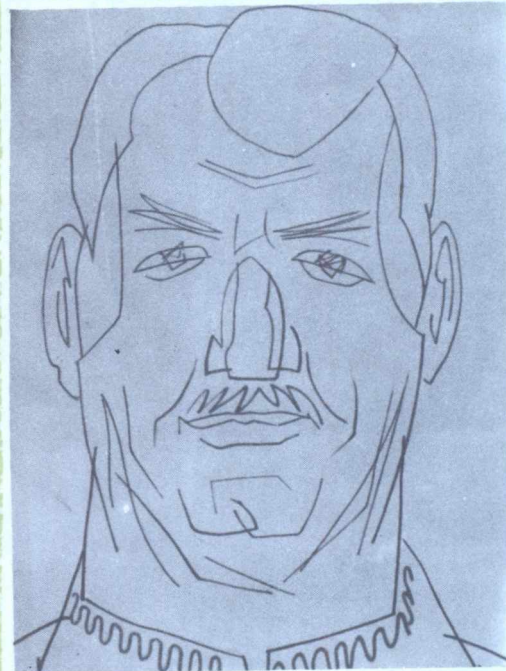
Fără o ploaie nu se face primă-
vară; dar nici fără legume timpu-
rii nu se face. Așa că grăbiți-vă
să cultivați trufandale, dacă vreți
ca în loc de șlagărul „Vine, vine
primăvara” să nu se audă șlagărul
„E toamnă iar la Aprozar!”

Eu însă sint sigur că asta se
întîmplă în altă parte. La dv.
în gospodărie nu e așa. La dv.
sint sape și greble. Și foarte bine
că sint, pentru că vreți să le folo-
siți la cultivatul trufandalelor.
Cîr? N-aveți vreme de trufan-
dale? Ei, asta nu pot s-o cred.
Cum? Aha, n-aveți vreme pentru
că pierdeți prea mult timp ascultînd
conferințe despre trufandale?
Hm... Nici asta n-o cred și v-aș
explica de ce, dar acuma n-am
vreme, pentru că mă grăbesc.
Plec. Să ne vedem cu bine.
Cum? Ah, da: să ne vedem la
Aprozar! La revedere.

VICTOR PIȚIGOI

DIN EXPOZIȚIA GION MIHAIL

A SPECTE DE LA
SESIUNEA EXTRAORDINARĂ
A MARIÍ ADUNĂRI NAȚIONALE

Președintele G.A.C.,
comuna Gh. Lazăr, re-
giunea București, Ero
al muncii socialiste

De vorbă

Artiști la lucru

În colonia britanică Brunei continuă răscoala, deși autoritățile engleze dezmint

— Undeva miroase a ars!

Desen de EUGEN TARU

Despre vampiri, satane, și alte afaceri mai lumeste

Vampiri care sug sau nu singele, satana în persoană și o întreagă armată de draci subalterni, tot felul de sfinți mai mari, mai mici, de ambele sexe și chiar Dumnezeu el însuși au fost chemați într-ajutor pentru treburi foarte terestre. Îi găsești peste tot, într-un film al lui Roger Vadim în care „vampiroaicele” umblă, cum se cere în iad, mai mult dezbrăcate, în cele trei volume de literatură pe care revista franceză „Arts” le recenzează, cu seriozitate, într-unul din ultimele sale numere pe 1962 sau chiar în orgii puse sub înaltul patronaj ceresc.

Unul din apostoli se numește Alfred Belmonte. Trăiește la Paris. Are viziuni ca orice profet care se respectă, citeva zeci de prozești și, evident, o credință, amestec greu digerabil — după cum scrie chiar prea cucernica revistă „Paris Match” — de mahomedanism, iudaism, creștinism și, atenție, astronomică. De aici și numele sectei: „Flăcările cosmice”.

Magul parizian oficia slujba într-o cămașă scurtă, violetă, sub privirile transportate ale sfintei adunări care avea voie să mănânce doar portocale și să bea apă. Apă sfântă adusă de la o fântină care se găsește la 30 km de Paris, într-un loc „indicat de cer”. Cum moda trebuie respectată, slujba se desfășoară la lumina luminărilor. Dar obscurul nu servea în fapt slujbei ci, mai curînd, părții a doua a spectacolului care, pe curată limbă românească, se numește desfrii. Binoculi vîntați de profetul Alfred, cuvîștile lor se dezbrăcau și începeau să danseze. Desigur, întru slăvirea domnului care, probabil, nemulțumit de evlavia credincioșilor i-a blestemat atît de cumplit încît una din prozelite a murit, o alta a fost internată în spital, iar mesia din Paris — o satana — arestat.

De altfel, Belmonte nu e unicul proroc cu domiciliul în Franța. „Paris Match” oferă cifre exacte: 6000 de oameni au ca profesie științele oculte.

Cum un loc în rai nu se obține cu ușurință, cei 6000 de proroci, în legături sigure cu cerul, cîștigă într-un an 15 milioane franci vechi. Dai un ban, dar stai în fața sfinților!

La acest capitol, al afacerilor, profeții de pe malurile Senei sînt însă cu mult depășiți de colegii lor americani. „Acolo este raiul inițiativei particulare în domeniul spiritual” — scrie entuziasmat „Paris Match”. Mai ales spirit, comercializat sub forme diverse, de la stabilirea comunicării cu strămoșii pînă la horoscoape și ghicitul în cafea. Spirit, ladies and gentlemen, nu glumă!

Reclama, sufletul comerțului cu suflete! La „pentacotiști” nu e vorba numai de suflet, ci și de... picioare. Ore întreg,

pînă cad de oboseală. Așa se stabilește contactul cu „cel de sus”.

Alții fac apel la ustensile casnice. Cel mai patetic moment al slujbei este băgarea picioarelor într-un lighean emailat (neapărat emailat), în timp ce enoriașii urlă (pardon, psalmodiază) „Slavă, slavă”.

Dar să dăm satanei, ce este al satanei. Unii, nemulțumiți de ajutorul raiului, au trecut la implorarea dracului, mai înțeleghător, poate, cu realitățile terestre. Iad în ceruri, iad pe pămînt — unde operează sfîntul Belmonte și confracții! Din păcate, nu știm cum a răspuns satana solicitorilor, pentru a avea o indicație care ar putea fi transformată în procente și stabilii, astfel, un grafic de întrecere între iad și rai. Învingătorul este însă, sigur. Se numește obscurantism, scufundînd suflete și minți în întunecime.

Efectele nu se lasă așteptate. Povestea prorocului care a apărut sub cerul însoțit al Arizonei este o dovadă edificatoare. Pe nume Gleen Scott, cunoscut în micul orașel unde locuia pînă de curînd ca un cetățean respectabil. Într-o bună zi, Scott a dispărut însă de la domiciliu. Și împreună cu el, încă 30 de prozești, toți membri ai sectei pe care a fondat-o prorocul din Arizona. Secta poartă numele „Societatea evangheliei absolute”, probabil pentru a fi deosebită de cea relativă.

Sectanții au fost căutați la rude de poliție în frunte cu șeriful. Nicăieri. În sfîrșit, printr-o întîmplare, au fost găsiți cu toții îngropați adînc în pămînt, într-un adăpost antiatomic, apărat de o ușă groasă de beton. „Șeriful a bătut pînă i-a deschis” — scria „Paris Match” care relatea de curînd isprava „americanilor neliniștiți” din Arizona. În pragul adăpostului a apărut Gleen Scott. „Se apropie o pustiire îngrozitoare. Numai a treia parte a omenirii va putea fi salvată” — a spus prorocul din Arizona. Și cum orice proroc care se respectă are legături directe și unice cu divinitatea, Scott a declarat imperturbabil șerifului, reproducem textual după „Paris Match”: „Cel de sus ne-a spus prin intermediul lui Noe că vine sfîrșitul lumii. Noi l-am ascultat și ne-am amenajat acest adăpost”. Sectanții nu au putut fi determinați să iasă din adăpost unde se rugau și cîntau imnuri. „Ei socoteau probabil că vor fi ultimii americani pe lume” — scrie „Paris Match”.

Bieții oameni! Au crezut în voci divine, cînd isteria războinică este atît de terestră. Prorocul din Arizona, împreună cu cei 30 de amici ai săi, sînt citeva din victimele acestei isterii, citeva din victimele acțiunii sistematice de „spălare a creierului” și prin intermediul profeților cum-părați cu dolari și a horoscoapelor vindute

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

DIN ZONA DOLARULUI

DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI

Merite „made in R.F.G.“

În anul 1943, feldmareșalul Schörner a fost distins de Hitler „pentru merite“. După douăzeci de ani, același Schörner a fost distins cu aceeași distincție, dar nu de Hitler. De Adenauer. A primit o pensie „pentru merite“. Fapt în urma căruia Schörner, în loc să zică bogdaproste, a protestat: că cică pensia e prea mică. Același Adenauer nu s-a supărat. I-a mai dat o pensie, și pentru vechime. Două pensii pe viață. Ca să vedeți că unul care atita vreme a semănat numai moarte, până la urmă s-a ales cu două pensii pe viață...

Curat cooperativă

Acum vreo doi ani, s-a deschis la Paris o cooperativă pentru construcții de locuințe. Asta nu e grav. Mai grav e că după doi ani, cooperativa s-a închis fără ca depunătorii să poată construi ceva. Cooperativa s-a închis pentru că a dispărut președintele ei. Ceea ce nu e grav. Adică nu e grav că a

dispărut președintele. Grav e că a dispărut cu banii cooperativei. Ce e drept, a fost prins președintele, dar nici asta nu e grav. Grav e că după ce l-au prins i-au dat... drumul și omul a șters-o englezește în Elveția unde, desigur, stă într-un hotel luxos. Și nu-i grav că stă într-un hotel luxos, dar cei 1700 depunători, care vroiau să-și facă casă, n-au unde sta. Și asta e grav!

Michelangelo și fisa

Pictorul automat este ultima invenție care a apărut pe străzile New York-ului. O cutie și o gaură. Pui o fisă în gaură și, cit ai zice pește, automatul îți execută la moment o pictură supra-realistă. Autorul, Raymond Audger, a declarat: „Rembrandt și Michelangelo și-au pierdut o gramădă de vreme de pomană într-o chestiune care se poate rezolva cu o simplă fisă“.

Ziarele relatează că tablourile automatului lui Raymond se bucură de un mare succes, cu toate că nimeni nu poate preciza

ce reprezintă ele. Sau, poate, tocmai de asta.

Condamnații la moarte pe... 5 ani

Autoritățile din Republica Sudafricană au născocit-o și p-asta: moartea pe termen limitat. 13 persoane au fost pînă în prezent condamnate la moarte pe... 5 ani. Cum adică? Adică timp de 5 ani, respectivii n-au dreptul să meargă nicăieri, să vadă pe nimeni. Timp de 5 ani, ei contează ca morți. După expirarea termenului, pot să-și reia activitatea, bineînțeles dacă în acest timp n-au murit de foame.

Cît costă să fii bolnav?

O anchetă întreprinsă de organele senatului belgian a stabilit că, practic, alocația unui bolnav în spital este exact cît costul unui bilet de cinematograful. Autoritățile recunosc că starea nu-i normală, dar susțin că, deocamdată, nu pot ajuta cu nimic pe nevoiașii bolnavi. Ca și cum pe nevoiașii sănătoși i-ar ajuta cineva!

Desen de BORIS LEO
(Din „Krokodil“)

„Generalul american Lemnitzer a înlocuit pe un alt general american, Norstadt, în postul de comandant al forțelor armate N.A.T.O. din Europa“.
(Ziarele)

ÎNLOCUIREA COMANDANTULUI SUPREM

Șomajul este una din problemele care stîrnesc o vie îngrijorare în Occident.

SOLUȚIILE LOR..

Desen de V. TIMOC

„FILANTROPUL“: — Înainte de toate trebuie să-i găsec...

...un adăpost!

In Texas

— În acest loc — spunea un gazetar și arăta intrarea unui bar — Există libertate-adevărată Nu-i negru să fi fost bătut vreodată.

Nici vorbă de bătaie sau linșaj, De negri azvirliți de la etaj, De alții împușcați în ziua mare, Aici nu sînt atinși nici cu o floare.

— Așa? se miră un turist. Nu-mi vine Să cred că sînt în Texas! Foarte bine! Cum explicați? Vorbiți mai pe-nțeleș.

— Păi, foarte simplu. N-au aici acces...

DOREL SCHOR

SPECIALIȘTII FAMILIEI

Nu vă puteți imagina ce fericire este pentru cineva să aibă în familie oameni pricepuți, specialiști în diverse domenii. Eu mă număr printre acești fericiți. Mi s-a defectat, de pildă, aparatul de radio? Dau un telefon cumnatului meu, contabil, dar inițiat în tainele electrotehnice:

— Alo, Nicule, mi s-a stricat aparatul de radio. Nu se mai aprind lămpile.

A doua zi, Nicu e la mine și a treia zi aparatul e la cooperativă. Nu pentru că lămpile nu se aprind; fiindcă nu se mai sting.

Sau am probă la croitor. Un simplu telefon vărului meu Stelică, arbitru modei în familia noastră:

— Stelică, mîine probez costumul.

— Bătrîne, al tău sînt! Dacă nu ți-o cere adresa și Raf Valone, să-mi spui mie cuțu!

Și a doua zi iată-ne în cabină. Eu tac, croitorul tace, Stelică vorbește:

— Meștere, aici lași, dincoace strîngi, colo scurtezi, sus răscoiești, jos rupi...

— Bine, dar...

— Nici un dar! conchide categoric Stelică.

După citeva zile sosesc acasă îmbrăcat în costumul nou:

— Nevastă, îți place?

Mă privește lung, își pune ochelarii pe nas, și-i scoate, îi șterge, îi potrivește din nou pe nas, mă măsoară și în sfîrșit deschide gura:

— Nae... ori nu ești tu, Nae?

— Eu sînt, Nae!

— De ești tu acela, nu-i costumul tău.

Pantalonii strîmți! Cu ce i-ai îmbrăcat? Cu încălțătorul?

— Dar haina?

— Ca halat e strîmtă în umeri.

— Și ca sacou?

— Ca sacou nu mi-l pot închipui, fiindcă n-am atîta imaginație.

— Nu-mi spui să-l port cu plăcere?

— Să crezi tu c-o să-l porți!

La fel s-a întîmplat cînd a fost să mă însor. Au răsărit mai întîi specialiștii matrimoniali.

— Să nu iei o brună. Tu ești blond și contrastul te dezavantajează. O să pari mai bleg.

— Să alegi una grasă, ca să nu se poată ține toată ziua după tine.

— Ba să iei una slabă, ca să dormi comod...

Unchiul Tase, specialist cu vechime în acest domeniu, a vorbit ca de pe catedră:

— Slabă, grasă, ambalajul are puțină importanță. Principalul e să fie om! E om?

— Păi... e om! răspund eu descumpănit: doi ochi, nas, o gură, două picioare... da, în general e om.

— Pînă ce nu mi-o prezinți, nu-mi dau asentimentul.

De fapt nici nu i-l cerusem, dar familia l-a delegat pe el ca reprezentant permanent pe lângă ea. Întîi nu i-a plăcut ea, fiindcă m-a sărutat în public. Farsoare! Apoi nu i-a plăcut, fiindcă nu m-a sărutat în public. Dezinteres. După aceea nu i-a plăcut, fiindcă se uita mereu la mine. Gelozie. Apoi că nu se mai uita la mine deloc. Indiferență. Apoi fiindcă mi-a spus Moțonel. Ce-i aia Moțonel? Îi e rușine cu Nae? Apoi că nu mi-a mai spus

Moțonel, că mi-a spus Nae! Ce-i aia Nae? O fi ea doamnă și tu precupeț?

Și mi-a explicat că el, în locul meu, n-ar lua-o. Și-am luat-o eu în locul lui... Și ca să deruteze familia, ea mă striga cînd Nae, cînd Moțonel. E drept că în prezent mă cam derutează și pe mine, fiindcă nu mă mai sărută nici în public, nici cînd sîntem în doi. Asta pentru că în public sînt de obicei singur, iar cînd sîntem în doi, dorm...

Și, în sfîrșit, ultima categorie de specialiști cu care a fost binecuvîntată familia noastră sînt tehnicienii din ramura bunuri de larg consum. Se consultă adesea, și cu bune rezultate, o rudă, un amic, ori de cîte ori intenționezi să-ți cumperi o stofă, un televizor, o mobilă, o motocicletă, mă rog, diverse.

Sectorul stofe este acoperit în familia noastră de soția mea și de sora mea. Soția e partizana stofelor în dungii, sora mea a stofelor în carouri. Și eu sînt între ciocan și nicovală, adică între dungă și carou.

Iată-ne la „Romarta”. Mă adresez vinzătorului:

— Să-mi arătați o stofă!

— Ce culoare doriți?

— Dorim o culoare gri! intervine soția.

— Bej! rectifică sora mea.

— Și dumneavoastră? mă-ntrebă vinzătorul.

— Păi eu doresc...

— Gri!

— Bej!

— Gri!

— Bej!

Încerc să aplanez conflictul:

— Un gri-bej nu aveți?

— Tu nu te amestecă! sare soția mea. Tu habar n-ai ce-ți place! Un gri, tovarășe vinzător, un gri în dungii...

— Un bej în carourile completează răs-picat sora mea.

— Avem și gri în dungii și bej în carourile.

— Nu vă mai certați! stăruie eu. O să-mi fac sacoul în dungii, și pantalonii în carouri.

— O să-ți faci tot costumul în carourile!

— Cum o să-l îmbraci în carouri? se indignează nevastă-mea. Și așa e gras că abia se mișcă! Carourile îngrășă.

— Dacă nu-ți place că-i gras, de ce te-ai măritat cu el? răspunde înțepată cumnată-sa.

— Ba îmi place!

— Ei, dacă-ți place o să-i iei bej în carourile!

— Bej în carouri o să-i cumperi tu, că, de cînd te știu, nu i-ai adus nici măcar un fir de ață. Din banii noștri n-o să-și cumpere decît în dungii. Așa e, Moțonel?... Ei, ce taci, Nae?

Dacă zic „așa” se supără sora; dacă zic „nu-i așa”, se supără jumătatea. Așa că prefer să se supere vinzătorul:

— Tovarășe, o să revenim mîine. Pînă atunci ne mai sfătuim în familie dacă sînt slab sau gras.

— Sînteți tocmai bine! rostește amabil vinzătorul.

— Ei vezi? face triumfătoare sora. E tocmai bine! În familia noastră, toți sîntem tocmai bine. Taie din bejul ăsta cu carourile!

— Nici în ruptul capului! îl oprește consoarta. Ori gri în dungii, ori adio costum!

— Ori bej în carouri, ori nimic! se ambiționează sora. Simt eu unde bați! Să-și ia costum gri, că-ți lipsește ție taior în dungii... Ei bine, n-o să-ți meargă!

— Și ce ameninți! Uite, așa, în necaz, o să-mi iau de-o fustă, și încă bej în carourile! Nu-i așa, Moțonel?

— Zău? se răstește soră-mea. Și crezi că gri în dungii nu se vinde de fuste?

— Vindem, vindem! spune binevoitor vinzătorul... Facem deci bon pentru o fustă și-un costum!

— Numai pentru o fustă! hotărăște soția.

— Pentru două fuste! adaugă sora.

— Sigur, draga mea, îi intră în voie nevastă-mea, e soluția cea mai înțeleaptă. Să ne certăm pentru fleacuri?

— N-are nici un sens... Ai făcut bonul, tovarășe? Da? Nae ia bonul și plătește...

— Mersi, Moțonel! zîmbește soția.

— Mersi, Nae, ciripește sora... Ei, Nae, ai plătit?

— Plătit!

— Nu te necăji, Năiță, nuanța asta nu te avantajează. Ești gras!

— Obez! adaugă soră-mea... Lasă că-ți găsim ție altădată o stofă. Pînă atunci, hai să-ți alegem o cravată!

— Unde? murmur eu.

— Colo, peste drum!

— Bine, dar acolo peste drum se vînd pălării de damă...

I. AVIAN

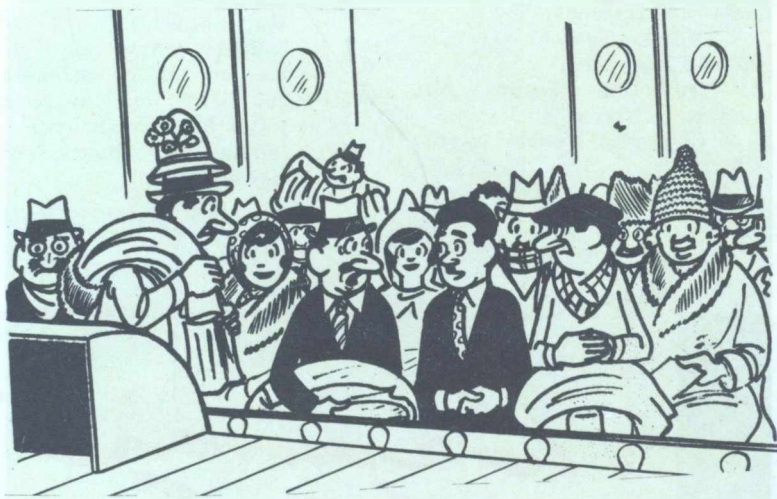

— Iar lipsești de la cursuri?!? Parcă spuneai că învățătura e o plăcere pentru tine!!!

— Tocmai! Eu însă nu sînt din aceia care-și trec vremea cu plăcerile...

Unii spectatori își ridică în ultima pauză, lucrurile de la garderobă cu care se instalează apoi în sala de spectacol, deranjînd lumea și dînd un aspect urt sîlii.

ULTIMUL ANTRACT

— Dumneata nu-ți iei paltonul?!
— Acum e prea mare înghesuială la garderobă. Îl iau după terminarea spectacolului, că n-o să mai fie nimeni.

Desen de FRED GHENĂDESCU

MICRO-FABULE

Și cuiul are cap, e drept;
Dar nu pretinde că-i deștept.

Să se mîntuie lupii între ei?
Asta s-o creadă turmele de miei.

Cînd melcul oru recordul vitezei să-l doboare,
El, către rac, lansă o provocare.

GH. IOANIȚESCU

PĂGINI ANTOLOGICE

U M O R E L E C T O R A L

(Alegerile comunale burgheze, ogîndite în publicații ale epocii)

Nu spunem vreo noutate amintind că — în regimul burghez — alegerile erau niște parodii de alegeri, niște sinistre parodii.

Fie comunale, fie parlamentare, așa-zisele alegeri burgheze nu erau decît prilejuri de demagogie și dezmăț, de minciună și silnicie.

E suficient să răsfoiești orice ziar — „serios” sau umoristic — din anii burgheziei, ca să afli în el mărturiile, negru pe alb, ale respectivelor soiuri de „alegeri”. Am preferat, bineînțeles, să răsfoim publicații umoristice. Numai cîteva, și luate la întimplare: din 1889, din 1897, din 1898, din 1914. Cît despre alegerile de pînă în 1944, le știm și prea știm: le-am simțit pe pielea noastră.

„Ciuperca” (1898)

Revista umoristică „Ciuperca” din Galați publica în numărul său din 31 octombrie 1898 o poezie intitulată „Rachete electorale”, a cărei primă strofă suna astfel:

*Iarăși o să fie
Chef și veselie,
Ceartă, gâlăgie,
Căci se fac alegeri pentru
Primărie*

Bineînțeles, candidații își... cumpărau voturile, mijlocind „clasicul” sistem al constrîngerii, cu tăiatul bancnotei în două. În numărul său din 15 martie 1898, aceeași gazetă publica poezia intitulată „Jumătate înainte, jumătate după vot”, în care spunea:

*La alegeri, modă nouă:
Un politic coruptor
Rupe bumașca în două
Dînd o la alegător.
Căci alegătorul minte
Dacă-i dai bacșișul tot.
Jumătate înainte,
Jumătate după vot.*

Cum se desfășurau aceste alegeri și care era „înaltul țel” al domnilor candidați, spunea o altă publicație.

„Briciul” (1889)

Revista umoristică „Briciul”, care apărea la Roman, publica în 1889 o poezie, în care spune: *Mii de scrisori și pamflete
De candidați s-au tot scris
Și prin ale lor gazete
Zilnic s-au făcut de ris,
Numai cu gînd să inhape
Scaunul de deputat
S-ajungă și ei să pape
Cîțiva galbeni de la stat!*

Uneori, cite o publicație, cit era de umoristică, înregistra și aspectele tragice ale aceluși simulacru de „alegeri democratice”.

„Claponu” (1897)

Cităm un text cu virgulă, care nu era scris prea literar dar e și azi elocvent. Reproducem finalul articolului „Alegerile din Roman” pe care îl publica revista „Claponu” la 16 februarie 1897: „(...) Am auzit pe diferiți candidați la Consiliul Comunal,

A.B., din care unul făgăduia că, dacă va reuși dînsul să intre în Consiliu, ulițele comunei au să fie pavate cu piese de cincii lei iar celalt, spre a-l întrece spunea că, dacă lista va reuși, e în stare să dea un vot prin care să oprească soarele în loc, ca noaptea să nu mai fie, spre a fi pe deoparte orașul iluminat într-una, iar pe de altă parte spre a face comuna economie nemaicheltuind bani cu iluminarea. Și pe cînd acestea se spuneau de A și B, intervine deodată C, simpaticul pungaș și candidatul multi-color, care propunea nu numai desființarea tuturor dărilor, dar încă comuna să fie obligată a plăti fiecărui cetățean cite o pensie anuală.

Aceste cuvinte ale simpaticului pungaș și candidat multicolor s'a primit în aplause unanime și s'a sfîrșit prin complecta reușită a listei susținută de dînsul.

Rezultatul cel mai vizibil pînă acuma al reușitei este aplicarea legii maximumului pe multe articole de primă necesitate, prin urmare scumpirea vieții pentru clasele muncitoare și darea în întreprindere la străini, în loc de a se percepe în regie, veniturile accizelor comunale pe trei ani.

Morală: Unii din consilieri au încasat comisioane de la antreprenori și alegătorii au să plătească trei ani dări mai mari.”

„Furnica” (1914)

Falsitatea și tristețea comicelor „alegeri” burgheze le denunța și George Ranetti în numărul din 15 mai 1914 al revistei sale „Furnica”, în care publica poezia „Lupta electorală”:

*Cum gloabele fug după iepe,
Srimbind din nechezinde boturi,
Așa aleargă după voturi
Politicaștrii. Lupta-ncepe!*

*Ei înșiși nu mai pot pricepe
Tot ce-au promis, tot ce vorbiră,
Căci multe-ndrugă și înșiră
Un moftangiu cînd lupta-ncepe!*

*Își murdăresc ca pe otrepe
Toți candidații adversarii,
Se-atacă-adeasa chiar cu parii...
Oh, ce frumos cînd lupta-ncepe!*

*Cînd bărăganicele stepe
Un orator pornește-a bate,
Fugi, frate-alegător, fugi, frate!
Nu vezi că astăzi lupta-ncepe?*

*De-ouă clocite și de cepe
Fă-ți mari provizii mai din
vreme,
Și-azvîrlă-n ei, și nu te teme!
Totu-i permis cînd lupta-ncepe!*

Da! Așa era în fătarnicul regim burghez. Pînă și lupta electorală despre care vorbește Ranetti era o fătarnicie. Ciomăgașii schilo-deau pe cetățeni, în timp ce șefii partidelor adverse benche-tuiau împreună, așteptînd rezultatele alegerilor.

Însă adevăratul rezultat al alegerilor l-au aflat abia după 23 August 1944, cînd s-a ales praful de regimul lor.

C. CRISTOBALD

sticluta

cu

surprize

Aflându-mă în oraș, am intrat într-o parfumerie. După ce vânzătoarea mi-a adresat tradiționalul „Ce doriți?” i-am spus: Doresc o pastă de dinți! Și după ce mi-a dat-o, dumneaei a adăugat: — Luați și „Nivosa“. Contra transpirației! E o minune!

Și am luat!

Ajuns acasă, m-am documentat suplimentar, citind atent textul de pe eticheta sticlutei cu „Nivosa“. N-am aflat însă în plus peste cele spuse de vânzătoarea de la parfumerie decât numai că „Nivosa“ înlătură urmările neplăcute ale transpirației și că este („Nivosa“, nu transpirația) fabricată la Brașov. Atit!

A doua zi am trecut la prima aplicare a „produsului minune“. După vreo cinci zile am repetat figura, după alte zece zile din nou ș.a.m.d. pînă cînd sticluta — cum era și firesc — s-a golit.

— Să fie într-un ceas bun! mi-am zis, vesel că tratamentul luase sfîrșit. Pesemne însă

Desen de A. LUCACI

— Iată păcătosul, Măria ta!
— Să fie tras pe roata dințată!

că n-am spus-o cu destulă convingere, deoarece foarte curînd după dispariția „Nivosei“ din flacon a avut loc apariția simultană a unor găuri mari și destul de rotunde la subbrațurile tuturor cămășilor pe care le-am purtat în perioada aplicării produsului recomandat amabil „o minune“.

Trebuie însă să mărturisesc că „Nivosa“ prezintă totuși un mare avantaj: după ce o cumperi, poți să n-o folosești, pentru că dacă o folosești, și se taie, o dată cu cămășile, și pofta s-o mai cumperi...

În sfîrșit, am reflectat eu, totul este să nu-mi pierd firea, ci să caut un lenjer. Așa că în clipa următoare puteam fi văzut alergînd... optimist, cu suflul la gură și cu cămășile perforate, la pachet, spre lenjerul din colțul străzii. Cînd a văzut omul găurile din cămăși m-a întrebat:

— Dumneavoastră ați purtat sub braț alicui?

— Nul i-am răspuns. Am purtat... „Nivosa“!

— Ce-i asta? Vreun explozibil?

— Aș, e o soluție contra transpirației!

— Eu văd că e o soluție contra cămășilor. Regret, dar să știți că nu pot fi reparate. Nu există nici o... soluție!

— Și ce să fac cu cămășile?

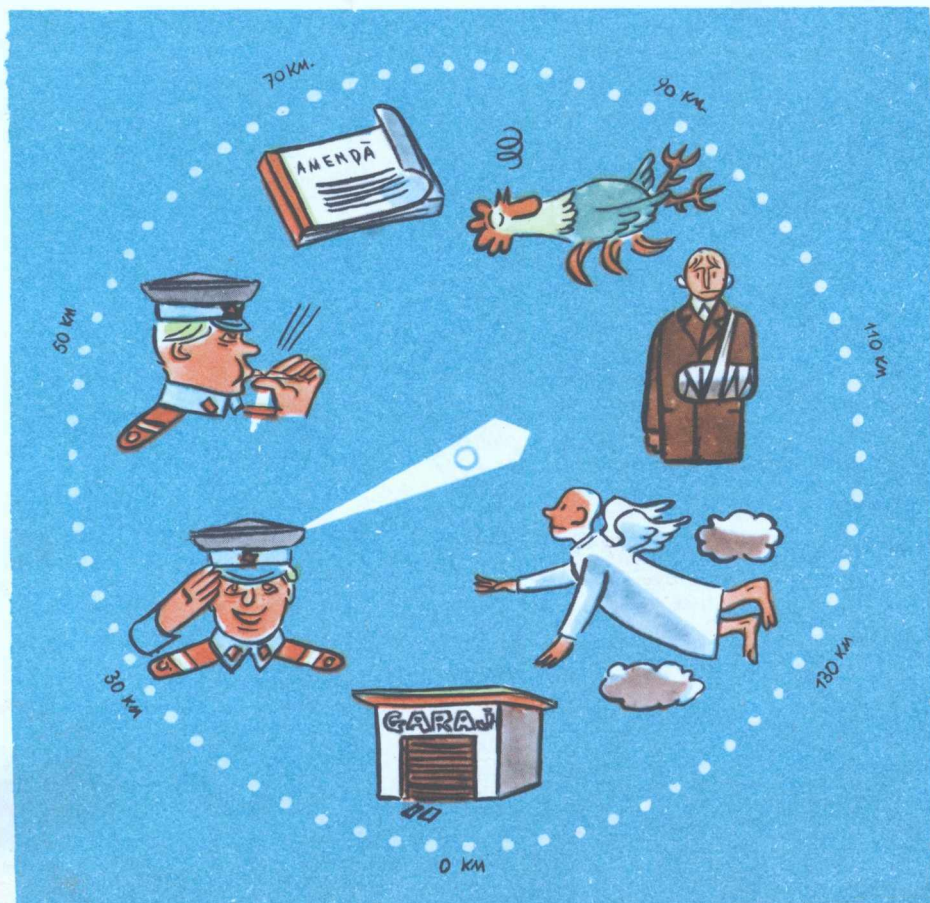
— Cu cămășile? Batiste!! Din ce-a rămas intact se pot face câteva. E loc și pentru monogramă!

— Mulțumesc!

— N-aveți pentru cel...!

— Ba am, că pe eticheta sticlutei cu „Nivosa“ nu scrie ce se poate face cu cămășile... Scrie numai ce se poate face cu „Nivosa“!...

DAN MANOLESCU

Proiect de kilometraj pentru motocicliști.

Desen de A. PAVEN

Broasca și boul

— fabulă recondiționată —

... Doamna broască
Dă să crească,
Să se umfle,
Să pleznească,
Vrînd pe bou să-l depășească.
Dar în van se tot pompa:
Nici un dram nu se umfla.
Boul o-ntrebă-nciudat:
— Nu pricep cum s-a-ntimplat
Pîn-acum de n-ai crăpat?!
Zise broasca: — Nu mai crap.
De-astă dată cred că scap.
Cît de aprig m-aș pompa,
Vai! eu nu mă pot umfla...

Vreți morala s-o aflați?
Marca pompei e... „Carpați“!

ANDREI BART

P.S.
Bicicleta nu e rea,
Însă pompa-i vai de ea...

In regiunea Maramureș a avut loc de curând Festivalul filmului la sate, care s-a desfășurat cu succes. Un succes ce i-a bucurat pe organizatorii festivalului care au trimis filmele și pe spectatorii festivalului, care le-au văzut. Sălile erau ocupate pînă la ultimul loc și a-desea, din pricina afluenței, scaunele erau ocupate și de doi pe un loc.

Filmele prezentate, fie în culori, fie alb-negru, au plăcut mult și, în legătură cu aceasta, există dovezi negru pe alb. De asemenea, chiar dacă ele au fost prezentate pe ecran îngust și nu în cinemascop, succesul a fost asigurat, ceea ce înseamnă că festivalul și-a atins (cinema) scopul. Aplauzele însă nu s-au făcut auzite chiar de la început, pentru că, la deschiderea festivalului, în unele cazuri, aparatul (organizatoric) a avut un zbirniț, care a împiedicat vizionarea în bune condiții a filmelor. Din fericire în întregul film al festivalului aceste cazuri au constituit câteva secvențe care nu i-au influențat calitatea, dar dacă s-ar fi dat o mai mare atenție la montaj aceste secvențe ar fi lipsit și n-ar fi fost rău, ba chiar ar fi fost bine, că doar nu se supără nimeni cînd lipsesc lipsurile. Și acum să vedem unde a zbirniț.

Scena s-a petrecut simultan la cinematografele din comunele Agriș, Domănești, Aciș, Dorolț și Săcălășeni.

- Frumos film!
- Da, dar de ce-o fi mut?
- Ba uite că vorbește!
- Na, că iar a tăcut!
- Așa o fi filmul, soro! Semimut!
- Păi zicea că-i tehnicolor!
- Uite că el îi spune ceva fetii și nu se-aude!
- O fi secret!
- Ce secret, nu vezi că scrie jos?

CU APARATUL DUPĂ MINE

- Păi scrie jos, ca să citim noi! Dar fata, săraca, de unde știe, că ea nu citește!
- Treaba eil! Să se descurce, că d-aia ia leafă!
- Aoleu, bade, că hapsin mai ești! Ce ai cu fata? Dumneata nu vezi că-s de vină ai de-au făcut verificarea tehnică a aparatelor?
- Halal tehnicienii!
- Ca să vezi treabă! În țară se introduce cinema panoramic și tehnicienii ăștia au făcut la noi în sat cinema-panoramă!

La verificarea pe care o echipă de tehnicieni a făcut-o aparatelor din Satu Mare, trebuia să participe și delegatul Întreprinderii regionale. Acesta însă a refuzat să ia parte la verificare...

... că d-aia ia leafă!

Scuzați! Aceasta este o replică din dialogul precedent, care, dintr-o greșeală de tipar, s-a strecurat aici. Replica trebuia să apară așa:

- D-aia ia leafă?

În satul Cămin s-a făcut verificarea tehnică, dar aparatul s-a defectat după numai 24 de ore. Așa că în prima zi, cînd aparatul a mers, s-a pus la casă un anunț: „Nu mai avem bilete“

A doua zi, s-a pus alt anunț: „Nu mai avem aparat.“

Iar mașina de intervenție a raionului nu a putut interveni deoarece și ea purta un anunț: „Nu mai avem benzină!“

Fine del primo tempo.

În unele localități ca, de pildă, în comuna Livada Oașului, au lipsit jurnalele de actualități și documentarele.

- De ce n-ați dat jurnal, tovarășe?
- Du-te la debit! Dai 20 de bani și ai jurnal!
- Păi vreau jurnal cinematografic!
- Știi că ai cap? Pentru 20 de bani vrei să-ți dea un jurnal cinematografic?
- Dar nu vreau jurnal la debit! Vreau aici, la cinema!

- M-ai omorît! Unde ai mai pomenit să se vîndă jurnale la cinema?
 - Nu zic să se vîndă, zic să se dea!
 - Să se dea? Adică și, gratis!
 - Bravo, nene!
 - Nu vreau gratis! Că doar am plătit bilet!
 - Ai plătit bilet, ți-am dat film! Noi nu dăm jurnale! Ce, la debit dacă dai 20 de bani pe jurnal, îți dă și film?
 - Ascultă, tovarășe, te întreb de ce n-ați dat jurnal cinematografic!
 - Și de ce vrei mata jurnal cinematografic?
 - Ca să aflu ultimele știri!
 - Lasă că-ți spun eu! E bine!..
- Buletin meteorologic: mai ninge, mai stă, pe urmă plouă și se topește. Sport: Ce facem cu fotbalul? Foileton: nu mai dați cu pumnu-n telefoane. Și-ncepe filmul!

În comuna Pișcari n-a lipsit aparatul, n-au lipsit spectatorii, n-a lipsit jurnalul. A lipsit numai filmul programat în cadrul festivalului.

În sală, cineva se urcă pe scenă: „Dragi spectatori! Pentru azi a fost programat un film foarte frumos!“

- Bravo, Uraaa!
 - Cu niște actori excepționali!..
 - Trăiască! Ural!..
 - Și e în culoril! Vreo 12 culoril!
 - Bravooooo!
 - Și are un subiect că-ți stă ceasul!..
 - Mulțumim! Bravo!..
 - Ce mai încolo și-ncoace, un film grozav!..
 - Uraaa! Bravoool!
 - Poate să vă pară rău că n-o să-l vedeți!..
- O producție Super-Nevizion-Film.
Fine del bravo și ural!
Ieșirea prin Sărindar!

SORIN RĂȘCANU

În urma unei intense munci de lămurire despre foloasele legumiculturii dusă de ing. Toma Alexandru, de la G.A.C. Bărcănești (reg. Ploiești) s-a hotărît extinderea suprafeței grădinii de zarzavat cu 20 ha.

- Ne-am lămurit, tovarășe inginer! Scurtăm vorba și lungim hotarele grădinii de zarzavat

Profesoara Ghimpău Maria, făcînd naveta între G.A.C. Corbeanca (raionul Răcari) și București, nu se preocupă de cercul legumicol.

- Sst! Că dacă aude profesoara că-i recreație, mai dă o fugă pînă la București.

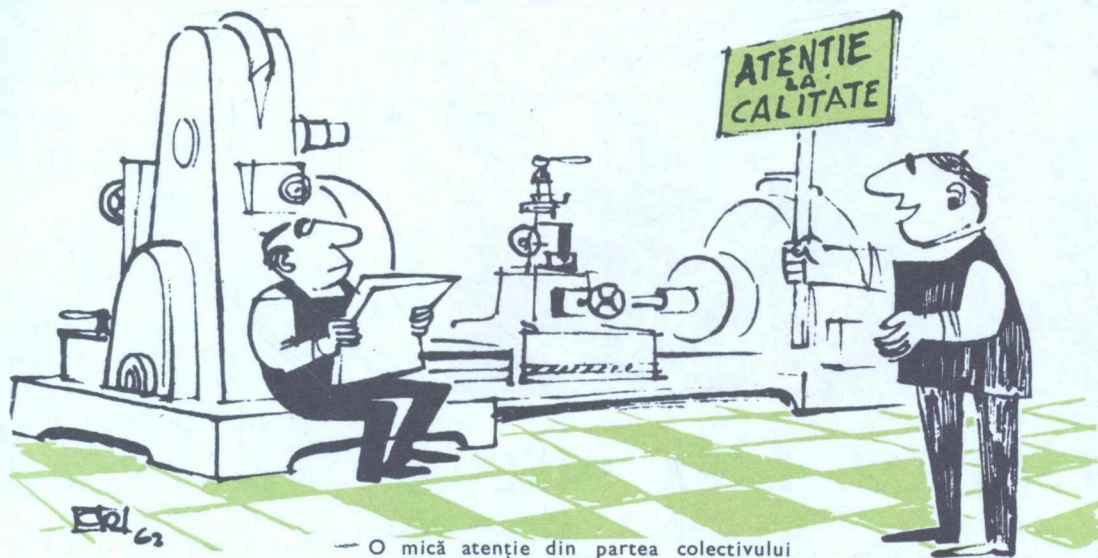
Profesoara Maria Stamate din Limpeziș, raionul Mizil, cînd s-a dat vacanță a plecat și ea, suspendînd ciclul de conferințe agrozootehnice de cate răspunde

- Luați și un ghiveci! Pînă la gară vă țin o conferință și dacă întirzie trenul punem și un răsad.

Desene de N. CLAUDIU

Deși lucrează cu utilaje moderne, perfecționate, și posedă o calificare corespunzătoare unii tovarăși dau producție de proastă calitate, datorită lipsei de atenție.

— O mică atenție din partea colectivului

Desen de V. CRIVĂȚ

DRAGA URZICO

Măninc în fiecare zi, la prinz, la restaurantul „Grădinița”. Măninc aici, cu consecvență, de aproape trei ani.

La fel de consecvent este, în felul său, și localul: fie vară, fie iarnă, tot... grădinița își zice. Nu mă deranjează. Mi se pare chiar spiritual ca, pe vreme de ger și de viscol, să măninc la căldurică într-o grădiniță.

Pretind însă din partea acestui restaurant și o altă consecvență: ceea ce este pe lista de bucate, să fie și în farfurie. De trei ori într-o săptămână (și anume în zilele de 8, de 10 și de 12 ale aceleiași luni) am citit pe listă „ciorbă de fasole cu costiță”,

ÎNAINTE DE EXPOZIȚIE

Zor mare!!!

Desen de C. BRÎNDAȘU

SĂRBĂTORIREA

LUI NELUȚU

— Vestе bună, Mihalache!
 — Ce s-a întâmplat, Adela?
 — Neluțu a dat lovitura cea mare!
 — O lovitură? Unde? Într-o vitrină, cu mingea?
 — Nu, omule, a adus astăzi un 9 la educația fizică! 9, Mihalache, nu 7, nici 8. Să-l sărbătorim la nivelul evenimentului. Să dăm o masă.

— Eu zic să-l sărbătorim la nivelul evenimentului de la istorie. Revine mai ieftin... și la nivelul notei de la geografie și matematică... Acolo, abia dacă depășește jumătatea evenimentului.

— Mihalache! Să n-audă băiatul, că-l demoralizezi... Te-au chemat de o sută de ori la școală. De ce nu te-ai dus?

— De ce nu te-ai dus tu, că-i ești mamă?
 — Și tu îi ești tată! Sau...

— Să mergem împreună. Înainte de-a da masa... În răstimp eu îl trimit pe Neluțu la piață să se intereseze dacă sînt curcani.

— Mai bine mergem cu toții la piață, insistă Neluțu. Ce să vă mai duceți la școală. Acolo merg eu... Diriginta e ocupată, profesorii sînt la cursuri... Mai curînd să mergem la curcani... La școală o să veniți după ce mă sărbătoriți...

Totuși părinții s-au dus la școală. În cancelarie i-a întîmpinat diriginta:

— V-am invitat a opta oară...

— Ne-am luat ba cu una, ba cu alta. Și pînă să pornim către dumneavoastră se făcea tirziu. Trecea de patru.

— Cam același lucru se întîmplă și cu fiul dv. Se ia mai cu una, mai cu alta, numai cu școala nu se ia. Cu singura diferență că el nu trece niciodată de 4...

— Bine, intervine mămica, dar ne-a adus un 9 la gimnastică. Copilul se fortifică, se pregătește...

— Ar fi nimerit să se „fortifice” la toate obiectele...

Părinții au plecat de la școală total „nefortificați”.

Acasă, în poartă, îi așteaptă Neluțu:
 — Ei, tăticule, mă duc să cumpăr un curcan, ca să mă sărbătorim?

— Nu! Te duci să cumperi un kilogram de carne calitatea a III-a...

AUREL MĂDIRJAC

Desen de AL. STOLARCZEK

— Nu ieși la zăpadă??

— Uite-mă! Am ieșit.

DRAGĂ URZICO

iar în farfurie am văzut numai ciorbă de fasole...fără costiță.

Aflu că cei răspunzători de această fantezie culinară sînt bucătarul-șef Fotin Vasile, bucătăreasa Simionesi Margareta și ospătarul Dumitru Constantin.

Cred că ar fi bine să li seservească respectivilor o porție de... sancțiune fără costiță. Ca să se sature de ciorbă fără costiță.

Săceanu Ion
Bd. Magheru 26
București

URZICUȚO,

Dă, te rog, alarmă! A dispărut din comuna Cehu-Silvaniei o remorcă de autocamion!

DRAGĂ URZICO

Zăcea acolo, de opt luni, fără stăpîn și fără două roți, părăsită pe str. Libertății, lângă bufetul „1 Mai“.

Bine măcar (îmi ziceam) că nu dispăre, că n-o fură cineva! De cîte ori mă deplasam în acea comună, constatam că nefericita remorcă e tot acolo, și eram liniștit.

Liniștit, vorba vine. Mă întrebam mereu, cu crescîndă curiozitate: care întreprindere (dintre cele două sesizate) o s-o ridice? I.R.T.A. Baia Mare, sau I.M.T.F. Baia Mare? Dar aflam mereu că nici una nu voia. Fiecare zicea că nu e a ei, ci a celeilalte.

Și aflu brusc că pîrdalnica remorcă a dispărut. Cine, cînd și

DRAGĂ URZICO

cum a ridicat-o de-acolo, nu se știe. Mister total.

Dă, prin urmare, dragă Urzico, alarmă, și... dezleagă misterul.

Că dacă a ridicat-o I.R.T.A sau I.M.T.F. (care spuseseră timp de opt luni că nu-i a lor) nu mai e...mister. A fost...minciună.

Cornel Naghi
Baia Mare

URZICUȚO DRAGĂ,

Domicilez pe Calea Griviței nr. 342 (Blocul J.8) la etajul 7, unde, de cîtăva vreme, ca să pot ajunge, sînt nevoit să supun la mare efort două aparate: cel respirator și cel circulator. Și asta

DRAGĂ URZICO

pentru că există un al treilea aparat, cel ce pune în mișcare liftul, și care, ba nu funcționează fiind defect, ba e defect și nu funcționează!

Interesîndu-mă de unde pornește sursa acestor neplăceri, am aflat că provine direct de la echipa de întreținere a întreprinderii „Ascensorul“, care, ori de cîte ori vine la fața locului, repară liftul... pînă îl strică de-a binelea.

De aceea propun conducerii întreprinderii „Ascensorul“ să-și coboare privirea asupra acestei echipe, c-altfel liftul nostru n-o să mai urce niciodată!

Arachelian M.
București

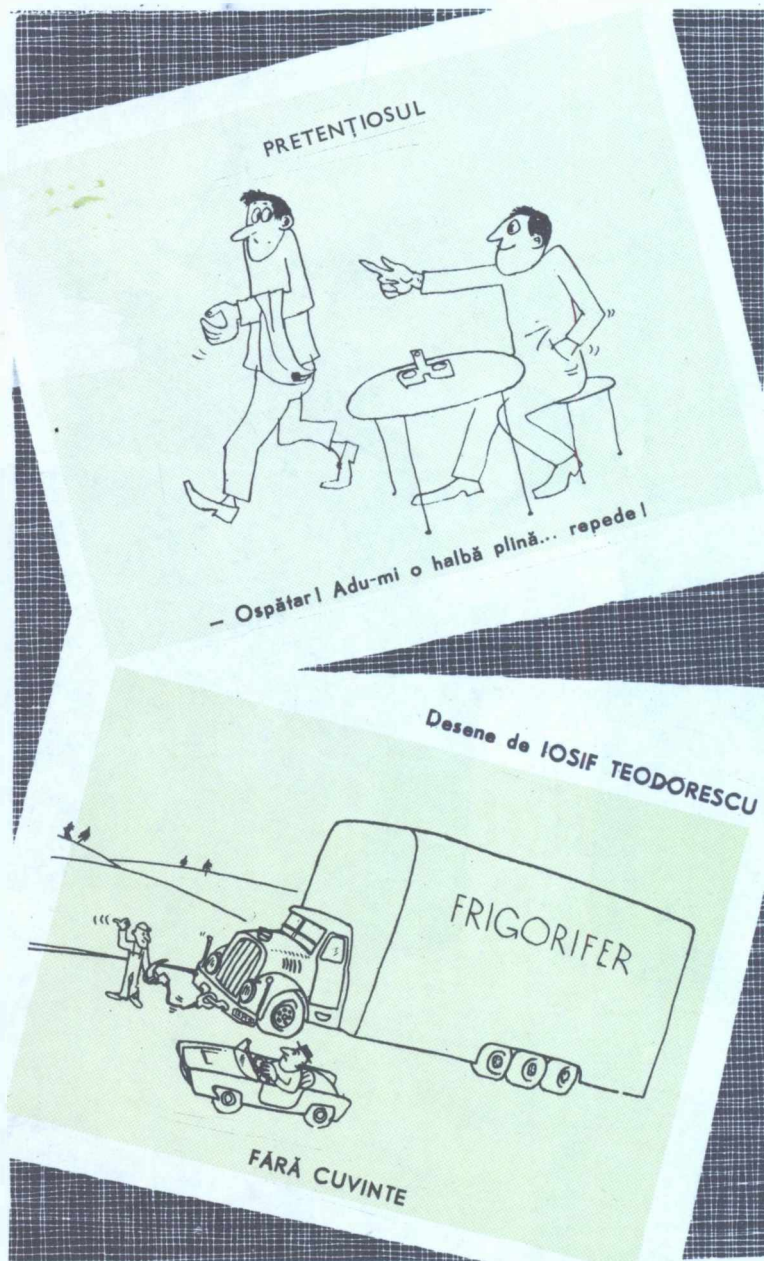
sau senzaționalele achiziții de la Policlinica specială și cabinetul cu plată de pe lângă Spitalul de copii din Arad.

N.B. Din lipsă de spațiu, romanul se publică sub forma de mai jos:

TABLA DE MATERII

- Cap. I. Aprovizionare în stil mare.
- Cap. II. Ne-am invîrtit de cinci frigidero. Bravo!
- Cap. III. Ne-am aranjat și cu covoare. De trei ori bravo!
- Cap. IV. Gam puține covoare. Ce ne facem?
- Cap. V. Vivat achizitorii!
- Cap. VI. Achiziționat doi kilometri covor p. v. c ... Așu da!
- Cap. VII. Păcat că n-avem și automobile!
- Cap. VIII. Lichidat păcat. Avem patru automobile.
- Cap. IX. Ce se fac cei care n-au automobile?
- Cap. X. Se achiziționează motociclete, orice cantitate, ia virament.
- Cap. XI. Achiziționat 35 motociclete din fondurile policlinicii.
- Cap. XII. Nu mai sînt motociclete momentan în magazin.
- Cap. XIII. Dar mai sînt fonduri la policlinică.
- Cap. XIV. Ce naiba să mai cumpărăm?
- Cap. XV. Am găsit! Magnetofon!
- Cap. XVI. Se cumpără urgent cel puțin patruzeci fotolii.
- Cap. XVII. Se cumpără saltele, orice cantitate.
- Cap. XVIII. Se cumpără orice, plata prin virament.
- Cap. XIX. Chiar dacă s-a cumpărat orice, se mai cumpără ce a rămas.
- Cap. XX. Cum se face o operație de amigdale?
- Cap. XXI. O operație de amigdale se face așa: se operează o dată și se plătește de două ori.
- Cap. XXII. De ce se plătește de două ori?
- Cap. XXIII. Cîte o taxă pentru fiecare amigdală.
- Cap. XXIV. Și de ce asta?
- Cap. XXV. Ca să se încaseze mai mult.
- Cap. XXVI. De ce atîtea cumpărături inutile?
- Cap. XXVII. Ca să nu se verse banii, statului...
- Cap. XXVIII. Cu aceasta, romanul ia sfîrșit.
- Cap. XXIX. Și o anchetă o să ia început!

Pțg.

În Japonia se extinde lupta poporului
japonez împotriva bazelor militare ame-
ricane (ziarele)

- Tot mai plînge că nu vine Pinkerton?
- Nu! Azi Cio Cio San, plînge că... nu pleacă Pinkertonii !!!

Desen de V. VASILIU